

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải *Đệ Tử Quy*

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 77

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua, chúng ta đang học chánh văn 5.1 “Cha mẹ thích dốt lòng làm”. Chánh văn này có 5 ý, chúng ta đã học xong ý thứ nhất.

- 1. Đáp ứng sở thích của cha mẹ thế nào cho đúng? Dốt lòng làm nếu như sở thích của cha mẹ là hợp với nhân sinh; Còn không làm theo các sở thích danh lợi.*

Chúng ta đang học ý thứ

- 2. Là Sở thích của phàm phu là gì? Là Danh và lợi*

- Thứ nhất; Quan niệm phú quý của phàm phu là gì? Phú là nhiều tiền; Quý là làm quan.*

Chúng ta đang dừng ở ý

- Thứ hai: Nhiều tiền chưa hẳn là phú*

Một là: Những kết cục của việc “Xông” đi kiếm tiền

Bây giờ mời các bạn nghe TS Thái giảng tiếp:]

Khi đời này có tiền mà không có trí huệ, thì tiền có thể là họa hoạn *[(Tai họa, hoạn nạn)]*. Vì sao? Khi có tiền bên ngoài nhiều sự mê hoặc như vậy? Thì có thể vì có tiền mà bắt đầu những sự hưởng thụ này và thế là bắt đầu chà đạp lên cuộc đời của mình.

Từng có 1 nghiên cứu: Các chủ đại xí nghiệp *[Tức là chủ doanh nghiệp]* có mấy kết cuộc như sau: *[Xông đi kiếm tiền mà.]*

Kết cuộc thứ nhất là:

1- Lao tâm, lao lực

Mỗi ngày làm việc rất nỗ lực, làm việc hơn 8 tiếng, hơn 10 tiếng đồng hồ. Nhưng đến trung niên đột nhiên phát hiện mình bị ung thư, sinh bệnh nghiêm trọng. Nỗ lực suốt 10, 20 năm đến cuối cùng cái gì cũng không mang theo được, đây gọi là lao tâm lao lực.

[Tôi thấy nếu như bạn nào mà ngộ ra được điều này thì phải nói rất là có phước. Nhưng khi mà nó chưa đến thì các bạn không bao giờ nhìn ra, cứ như thế là lao như một con thiêu thân đi vào cái guồng quay kiếm tiền. Vì sao lại ví như con thiêu thân ă? Vì bản chất của con thiêu thân là cứ lao vào ánh đèn đêm, mà ko hề biết rằng lao vào đấy là sẽ chết.

Hôm trước tôi đã phải đưa vào cái group gia đình tôi là:

- Các con tưởng rằng tiền thì có thể giải quyết được mọi sự sao? Trong khi bố thì mấy hôm trước bị thoát vị đĩa đệm đau lưng, cụ thì già yếu mà lẫn, em Minh Châu thì sắp sửa sinh em bé, mà mẹ thì vừa cụ này, rồi vừa giúp bố nữa. Vậy mà các con đi từ sáng sớm tới tối mịt, không hôm nào về trước được 7h tối. Mà những lúc nghe đạo như này, không chịu nghe, ôi tài thế chứ lại.

Vậy đây có phải một gia đình học đạo chẳng? Cứ mang về:

- Mẹ ơi, à hôm nay mẹ sửa nhà hết bao nhiêu tiền để con đưa;

Ngày hôm sau :

- Ủ thế mẹ lại có cần tiền chỗ này, chỗ khác không, con đưa?

Cho nên tôi đã phải thốt lên là:

- Thế con nghĩ tiền là giải quyết được hết à?

Tôi lại nhớ đến câu chuyện: Khi cái chàng trai cứ ngày nào cũng đi kiếm tiền rồi mang về cho mẹ từng gói tiền một “Mẹ cầm lấy mà bồi dưỡng”, rồi mẹ thế này thế khác. Mẹ có cần đâu, cuối cùng mẹ cần cái gì

hả các bạn? Mẹ chỉ muốn ăn cơm cùng con mỗi ngày. Thế cho nên đến khi chết, trước khi bà chết, cuối cùng bà rút ra cả một cái bọc tiền đưa lại cho con trai.

Hôm trước cư sĩ Minh Châu kể chuyện với tôi ạ, Minh Châu nói lại cho mọi người nghe xem nào?

- Dạ, A Di Đà Phật ạ! “Ông nội của con sống ở dưới quê, bố mẹ con thì hay về quê, mỗi lần đi thì lại biếu ông ít tiền, thì đến khi mà ông mất thì ở trên đầu giường của ông còn nguyên một bọc tiền không tiêu một đồng nào, mấy chục triệu thì ông bảo thôi để lại cho các cháu, có nghĩa là ông chả tiêu đến tiền”.

Không hiểu là có ngộ ra được điều đấy không? “Lao tâm lao lực”, rồi cuối cùng đến lúc là ốm đau sụp xuống. Nói đi nói lại một câu rằng:

- Suốt cả cuộc đời dùng sức khỏe để kiếm tiền, sau đấy đến cuối cuộc đời thì lại dùng tiền để mua lại sức khỏe, nhưng vẫn lỗ vốn. Vậy thì nên chọn con đường nào hơn? “Biết đủ thường vui”. Mà muốn biết đủ thường vui thì bạn phải biết tiết kiệm.

Mà bạn phải biết kiếm tiền được hay không là do cái nhân bạn bố thí tài. Bạn để ý nhớ, Bill Gates là tỷ phú lớn nhất trên cái thế giới này, ông giành là hơn 40% tài sản để dùng đi từ thiện. Đấy ông gieo hạt giống đấy, ông giống Phạm Lãi đấy. Còn tỷ phú thứ hai là Warren Buffett đúng không? Thì ông dùng đến 99% tài sản của mình để đi từ thiện cơ. Những con người này đều là những người hiểu cái nhân bố thí tài thì sẽ được tài phú.

Vậy mà bạn không chịu, bạn cứ hùng hục đi. Mà nói các bạn không nghe, không cần thận các bạn lại sân lên.

Tôi chỉ thấy là cái người thông minh ý, ở Đạo tràng này tôi thấy có 2 người:

Người thứ nhất là cô Nhân: Cô biết là việc gì nên làm, việc gì mang đi được thì cô làm, sau khi chết mang đi được, không thua thiệt.

Người thứ hai là cư sĩ Yên, đây không phải là cư sĩ Yên giúp tôi trông cụ mà tôi nói thế đâu. Tôi không bao giờ, và không thể nào có thể tìm được một người nào giúp tôi trông cụ còn tốt hơn cả con đẻ - là tôi. Vì

sao làm được cái điều đấy? Bởi vì hiểu nhân quả rất sâu sắc. Tại sao người ngoài có thể làm được mà con cái trong nhà không làm được?

Đây ạ! Nỗ lực suốt 10, 20 năm. Đây tôi nói là về già, nhưng mà nhiều người có đến về già đâu; Mười, hai năm sau là đến cuối cùng, cái gì cũng không mang được vì bị ung thư. Đây gọi là lao tâm lao lực. Đó ạ, cho nên khi phát bệnh thì sao?]

Họ nằm cho bệnh viện trong lòng có vui không? Không có gì là vui. “Tôi nhiều tiền đến như vậy không biết vào tay người đàn ông nào”. Vì vợ của họ còn rất trẻ. Họ cũng nghĩ: “Tôi kiếm tiền hơn nửa đời người đến cuối cùng tôi không dùng được”. Lúc này trong lòng họ cảm thấy thế nào? Chỉ tự đâm ngực, đâm chân, kết cuộc này có tốt chăng? Không tốt.

[Không ai nằm thay bạn trên giường bệnh, kể cả khi bạn có rất nhiều tiền. “Tuổi trẻ bỏ sức khỏe để có tiền - tuổi già bỏ tiền để có sức khỏe”. Theo Steve Jobs - cố CEO của Apple đã nói: “Chiếc giường đắt nhất thế giới là chiếc giường bệnh”. Không hiểu nói thế các bạn có tỉnh ra được tí nào không?

Có câu “Có người sinh ra thì đã biết, vì họ cứ thế họ làm thiện một cách tự nhiên bẩm sinh vậy (đây là người thượng căn), có người phải học mới biết, có người thì gặp nghịch cảnh mới biết”.

Người đời thường thì chỉ có thể ngộ được trong hoàn cảnh nghịch. Ngay đến như con tôi, tôi đã từng chia sẻ với các bạn, mê mải kiếm tiền. Đến khi nào thì mới ngộ ra ạ? Khi bị liệt nằm trên giường bệnh, lúc đấy mới ngộ ra. May mà còn có phước đấy ạ, 14 tháng sau thì đi lại được như bình thường. Còn nhiều người khi ngộ ra, hối hận thì đã quá muộn, như bài học của nữ thủ tướng Anh Margaret Thatcher mà ta sẽ chia sẻ ở phần sau.]

Nhưng hiện nay có rất nhiều người, đích thực là “Xông” đi về hướng này. Tôi thường nói, đời người là ba chữ: “Mang, mệnh, mang”, ba chữ này nghĩa là sao?

[Trong những cái bộ phim Mỹ kinh dị ấy, ví dụ phim Zombie, gọi là xác chết có đúng không hả các bạn? Đấy, tôi cứ thấy không phải cả một nghĩa địa, bởi vì những người đấy họ đông hơn ta (nhiều lắm. Hòa Thượng bảo cứ năm giờ họ đi ra đường đông lắm, người dương thế ta còn thua xa không bằng họ số lượng. Họ cứ rùng rùng thế này họ đi.

Vì sao mà họ đông thế ạ? Vì Hòa Thượng bảo chúng ta sau khi chết phần lớn đều về cõi ngạ quỷ là nhiều, vì đều ko buông được tham. Vì tham thì về ngạ quỷ, sân thì về địa ngục, còn si thì về súc sanh. Ngươi thì tham tiền, người thì tham sắc, người thì tham danh, rồi tham ăn, tham ngủ. Còn muốn được thân người thì khó lắm ạ, vì bạn phải tu ngũ giới thập thiện, nên mới gọi là “Nhân thân nan đắc” là vậy, cho nên những người Zombie này, hoặc những người ở cõi ngạ quỷ này họ đông hơn chúng ta rất nhiều.

Tôi cứ cảm thấy rằng, chúng ta cũng thế, đều tất cả hướng về một cái hướng lao xuống vực là bởi vì đi kiếm tiền. Đây là tham tài, ngũ dục là ngũ điều cần hay là cái căn gốc của địa ngục, bạn tham một cái đã đủ chết rồi nữa là bạn lại còn tham đủ năm thứ. Cho nên không phải là bạn cứ rùng rùng đi theo những chúng sinh Zombie ấy để lao xuống vực chẳng? Dù có được nghe pháp mà không ai quay lại, tài quá chứ lại. Thế mới biết là chúng ta nghiệp nặng đến thế nào?

TS Thái giảng tiếp: Cái chữ “Mang” thứ hai là]:

2- Bạn rộn đến mức người thân xem như “đã chết”

[Có lúc nào nhìn thấy mặt bạn đâu?]

Một chữ có nghĩa là bận rộn, đây là chữ hội ý, bên trái là chữ “Tâm” bên phải là chữ “Vong”, nói lên tâm như thế nào? Đã chết.

Mỗi ngày bận rộn không sao nói được, đến mức không thể cảm nhận được nhu cầu của cha mẹ và vợ con ở bên cạnh. Bận rộn lâu ngày sẽ đi vào giai đoạn thứ hai, mắt không nhìn thấy nên tất cả bốn phận công việc của mình đều quên hết, chỉ có kiếm tiền.

[Bạn quá. Người thân nhìn xem như đã chết, có gặp lúc nào đâu; Sáng thì đi từ sớm tinh mơ tinh, chả nhìn thấy mặt đâu nữa. Tối về, thì coi như tất cả nhà đã đi ngủ rồi. Chồng đi rồi vợ đi kiếm tiền cho đến nỗi về nhà tất cả nhà đi ngủ rồi, thế là rón rén không sợ người nhà kêu, leo lên giường đi ngủ. Sáng sớm lại đi, chả ai nhìn thấy mặt. Thế chả phải là chữ, một cái chữ “Mang”, mà một bên là chữ “Tâm”, một bên là chữ “Vong”, người thân nhìn anh thấy như đã chết thì là cái gì?

Đã nói cái chữ “Hiếu” ấy, một bên là chữ “Lão”, một bên là chữ “Tử”. Vậy thì chữ “Lão” nghĩa là gì? Đây là nói là cha mẹ thì có trách nhiệm dạy con. Muốn con nó có hiếu thì trước tiên mình phải có trách

nhệm dạy nó đã. Quên hết cả tất cả các trách nhiệm, bổn phận của mình, từ làm người chồng này, từ làm người cha này, từ làm người con này, từ làm người bạn này, từ làm người nhân viên, quên hết tất cả chỉ có đi kiếm tiền.

TS Thái giảng tiếp:]

Đợi đến sau tuổi trung niên mới nhận ra: “Kỳ lạ vợ mình sao nói chuyện với mình không hợp, con cái cũng không câu thông được với tôi. Tôi hết mình vì các người như vậy, không phải đều vì cả nhà này sao? Sao cuối cùng rốt cuộc lại thế này?”

Họ cảm thấy cuộc đời rất là mờ mịt, rốt cuộc tôi đang làm gì đây? Đây là “Mang, mênh, mang”.

Rất nhiều phụ huynh bận đến mức con mình học lớp mấy cũng không biết. Thành Long có một lần đứng lúc ông ta rảnh, vì hôm đó ông không đóng phim nên liền đi đón con. Đến trường đợi con trai tan học trong lòng thầm nghĩ chắc con trai mình sẽ rất vui mừng. Đợi cả nửa ngày mà con trai không ra. Đột nhiên gặp được thầy giáo của con, thầy giáo bước đến liền nói với ông rằng:

- Con trai anh đã lên cấp hai rồi, vậy mà anh còn đến trường tiểu học để đợi.

Thế nên chúng ta cần hỏi tưởng, mục đích nỗ lực thật sự của cuộc đời là ở đâu? Không phải là chơi trò chơi kiếm tiền, đó không phải là mục tiêu nỗ lực thực sự ban đầu. Mà mục tiêu nỗ lực thật sự ban đầu không phải chính là hy vọng để có cuộc sống tốt hơn cho gia đình sao?

[Mục tiêu ban đầu là để cho cuộc sống cho gia đình tốt hơn. Tốt hơn là gì? Vợ chồng thì hạnh phúc, con cái thì ngoan ngoãn, rồi là cuộc sống kinh tế nó cũng bớt khó đi một tí. Đến lúc lao đi kiếm tiền thì quên hết tất cả, quên mất cái mục tiêu ban đầu, chỉ có tiền, tiền, tiền thôi.]

Thế nên chúng ta cần nhớ rõ mục tiêu của mình, không nên đi đến nửa đường, rồi là không còn biết phương hướng nữa.

Nhưng điều này đích thực không dễ, vì xã hội hiện nay hiện tượng so sánh nhìn lên trên cao quá nhiều.

[Vừa mới bảo là “Trông lên không bằng ai, trông xuống không ai bằng mình”, cứ nhìn thấy bên dưới bao nhiêu người còn khổ hơn mình, thì mình sẽ giảm được cái lòng tham, cái dục vọng đi.

Ngày trước cư sĩ Trung cứ rất muốn đi kiếm tiền, tìm mọi cách để kiếm tiền. Tôi mới nói thế này nhớ, đây các bạn hãy tự ngắm các bạn, các bạn sẽ thấy là các bạn tham vô cùng, không có bạn cũng không nhìn ra đâu. Cư sĩ Trung cũng không nhìn ra, đến khi tôi chỉ nhớ. Tôi nói này:

- Con hãy nhìn trong đạo tràng mình con thấy có những cặp vợ chồng không có nhà, họ phải đi thuê. Ngay như vợ chồng cư sĩ Loan Hùng cũng thế, cũng phải tự thân vận động để đi mua.

Đây mẹ chỉ ví hai người gần nhất. Vậy các con có nhà chưa? Không phải một nhà mà hai nhà. Biệt thự này, 1108 này nếu không có những nhân duyên khác cũng là cho các con. Nói về nhà nhớ.

Nói về xe ô tô nhớ, ví dụ vợ chồng cư sĩ Loan Hùng có xe ô tô chưa? Chưa có. Vợ chồng chị Yên, anh chị ý cũng là sinh năm bảy mảy ý, có xe ô tô chưa? Chưa có. Ngay đến cả ông bà thông gia nhà mình có chưa? Chưa có. Vậy thì như thế là hai cái rất lớn là nhà và xe các con đã có rồi.

Vậy tại sao không yên vị với một cuộc sống biết đủ thường vui. Với một cái đồng lương đây vợ chồng mình bớt ăn tiêu đi, quần áo bớt đi, đi chơi, đi xem phim bớt đi, đi ăn uống bớt đi. Bởi vì những cái đấy không phải là hạnh phúc. Để mà bớt đi cái chuyện gọi là lao đi kiếm tiền đi, phải nhìn thấy mình hơn người rất nhiều, sao không nhìn thấy nhỉ? Mà vẫn cứ ngày hôm nay, thì con tiêu cho cho gia đình là mười triệu một tháng, ngày hôm sau thì đã nâng vọt lên là con tiêu mất hai mươi triệu rồi mẹ ạ; Ngày hôm sau con ba mươi triệu một tháng rồi mẹ ạ, và gần đây thì bảo sao con tiêu đến ba mươi năm, bốn mươi triệu một tháng vào cái gia đình con?

Các bạn cứ thử nhìn xuống xung quanh các đồng tu của chúng ta, rất nhiều bạn ở đây các bạn sẽ thấy các bạn hơn các đồng tu rất nhiều, nhưng các bạn không chịu dừng,

Cho nên nhiều tiền không phải là hạnh phúc, càng nhiều tiền càng cắn chửi nhau thì có; Rồi càng nhiều tiền thì càng sinh ra gọi hư hỏng: Nào đề, nào đóm, nào gái, rồi nào rượu chè, mà mục tiêu của mình ban đầu là định đi kiếm cái hạnh phúc cho gia đình cơ mà! Vậy tại sao đi được đến nửa đường, chả cần đến nửa đường, mới đi được một cái đoạn ngắn

choàn thế đã quên mất cái mục tiêu đấy rồi? Cứ thế là lao đi, chẳng có “Dưỡng phụ mẫu chi tâm”, chẳng có “Dưỡng phụ mẫu chi thân” gì.

Tôi chỉ nói “Dưỡng phụ mẫu chi tâm” đã. Có biết là cái tâm của cha mẹ là muốn gì không? Muốn con thành danh về đạo đức, học vấn thì không làm, cứ thế là xông đi kiếm tiền, tài thế chứ lại.

Tôi mang cư sĩ Trung, cư sĩ Hằng ra đây mắng, thế nhưng trên thực tế các bạn phải lấy đây là cái biểu pháp, để soi lại mình, xem có phải mình là luôn luôn là không biết đủ không?

TS Thái giảng tiếp:]

Hiện tượng so sánh nhìn lên trên hiện nay trong xã hội quá nhiều, “Y phục của người ta mặc đắt hơn tôi rất nhiều, xe của họ đi nổi tiếng hơn xe tôi”. Nên lòng mình bị ảnh hưởng, vì thế không nên đi vào “Mênh, mang, mang”. Đây là tình trạng thứ nhất.

[Tình trạng tiếp theo, đấy ạ, là đến là gì? “Lang đang nhập ngục”. Đó, thứ nhất là: Lao tâm lao lực, thứ hai: Người thân xem như đã chết. Bây giờ đến là]

2- “Lang đang nhập ngục”.

Vì trong quá trình kiếm tiền thường bí quá hóa liều nên xúc phạm quốc pháp.

Tôi nhớ lúc đó tôi từ Bắc Kinh đi máy bay trở về. Trên máy bay nhìn thấy người giàu nhất Nga La Tư, còn rất trẻ, xem như ông ta chỉ khoảng trên dưới 40 mà thôi. Vậy mà hiện nay trở thành phạm nhân, đã bị nhốt trong tù.

[Trước đây tôi có kể với các bạn là: Tôi có cái cô bạn giám đốc ngân hàng, trong cái phi vụ mà cho vay doanh nghiệp Hàn Quốc thì bị mất đến hơn hai nghìn tỷ, thế cuối cùng là xử tù, là 35 năm tù. Thế bằng tuổi tôi, mà Cách đây tôi cho gọi là 3 năm, thế thì chết trong tù chứ còn gì nữa].

Cho nên cuộc đời tuyệt đối không nên tham lam, vì thành tích kinh doanh, sự nghiệp chính là bỏ công sức một cách thật thà, tin rằng sẽ có hồi báo tốt.

[Công sức bỏ ra một cách thật thà, tin rằng sẽ có hồi báo tốt. Nhưng mà mình lại phải xem lại là cái lực mình như thế nào? Có làm được hay không?]

Trước đây con rể tôi có mở cái cửa hàng ở Alibaba, bạn biết Alibaba toàn là bán buôn hết. Họ đặt những cái đơn hàng rất lớn. Bạn cứ tưởng tượng xem là ví dụ họ đặt bốn mươi nghìn cái áo phông, bạn có làm nổi không? Không làm nổi! Cho nên phải biết sức mình ở đâu. Mình mang được 1 cân thì mình mang 1 cân, mình mang 2 cân thì vậy mình mang 2 cân; Chứ nếu như mình sức mình chỉ có 2 cân thôi mà mình mang 20 cân, cẩn thận, nó sẽ gãy sụn xương sống ra mà xem, rồi sẽ rơi vào đúng 4 thứ: Lao tâm lao lực; Thân thể bệnh hoạn; Người thân thì xem mình như đã chết, rồi đến là lang đang nhập ngục.

TS Thái giảng tiếp:]

Đương nhiên nếu bạn muốn con cái bạn sau này không “Bí quá hóa liều” thì quan trọng hơn là nên dạy chúng từ nhỏ “Vật tuy nhỏ chớ cất riêng”, không được lấy dùng riêng, rồi dạy cho chúng liêm khiết giữ quy tắc. Đây mới là căn bản của thái độ làm việc.

[Phải dạy cho con biết tiết kiệm, ở trên Thầy đã nói ‘Tri túc thường lạc’.

Cái trường hợp vi phạm quốc pháp, nhưng bạn phải nhớ còn có những trường hợp như thế này mà bạn vào tù đây này. Bạn nào đang làm ăn thì bắt đầu nghe cho rõ:

Bạn khi làm ăn trên một lĩnh vực bạn sẽ cạnh tranh với lại các đối thủ trong lĩnh vực đấy. Khi bạn “Cò con”, bạn không kiếm được thì không thành vấn đề. Nhưng khi bắt đầu bạn kiếm được một cái, thì lập tức tất cả các đối thủ kia phải quây vào đánh bạn, bởi vì bạn chiếm thị trường của họ.

Đánh bạn bằng cách nào? Ruồi ở trong nước giải khát, chuột ở trong nồi lẩu là chuyện bình thường.

Nhưng mà họ sẽ rình thế này: Họ sẽ theo dõi các cái bước đi của bạn, chỉ cần một điểm mà bạn sơ sẩy, bạn vi phạm quốc pháp chẳng hạn, là họ báo ngay cho cơ quan luật pháp. Đây là bạn vi phạm thật.

Còn trường hợp bạn không vi phạm, nhưng họ tìm cách để họ cho bạn vào tròng, và cuối cùng họ cũng mời cơ quan luật pháp vào. Trường hợp này, đến khi bạn nhập ngục rồi bạn vẫn không biết là nguyên nhân vì sao.

Cho nên mới có câu là ‘Thương trường như là chiến trường’, bạn có nhận ra hay không? Đây ạ,] “...người giàu nhất Nga La Tư còn rất trẻ, xem ra ông ta chỉ khoảng trên dưới 40 tuổi”. [Đấy cũng bằng tuổi tâm cư sĩ Hằng, cư sĩ Trung bây giờ đấy; Hiện giờ trở thành phạm nhân, đã bị nhốt trong tù.

TS Thái giảng tiếp: Chữ ‘Mang’ thứ ba là:]

3- Thân thể bệnh hoạn

Các chủ xí nghiệp cũng có thể kiếm được một số tiền, nhưng lại khiến thân thể bệnh hoạn, vì thường thường phải có rất nhiều giao tiếp khiến thân thể không tốt.

Nếu một người đến tuổi trung niên mà sức khỏe không tốt, như vậy họ được hưởng phước chăng? Có thể suốt đời, nửa đời sau đều phải làm bạn với thuốc men, như vậy cũng không phải là cuộc sống tốt đẹp.

[Trong 3 thứ ‘Phúc, lộc, thọ’, Hòa Thượng nói là cái gì thì là quý nhất đối với người thế gian hả bạn? Thọ! Bởi vì nếu bạn có thọ mạng thì lúc ấy bạn mới hưởng được cái phước kia. Còn nếu bạn không có thọ mạng thì dù có phú, dù quý, dù có tất cả mọi thứ bạn cũng không có cách gì để hưởng nó cả.

Thế mà bây giờ lại, đây ạ, vì là phải kiếm tiền cho nên] “... thân thể bệnh hoạn vì thường có rất nhiều giao tiếp khiến thân thể không tốt”. [Ngoài ra thì đi sớm về hôm cũng không tốt, vì đi ngược với pháp tắc đại tự nhiên mà.]

Cho nên nếu một người đến tuổi trung niên mà sức khỏe không tốt, như vậy là họ hưởng phước được ư? Có thể suốt đời, nửa đời sau đều phải làm bạn với thuốc men, như vậy cũng không phải là cuộc sống tốt đẹp.

[Vâng ạ! Chúng ta sẽ kết thúc nội dung “Những kết quả của việc “Xông” đi kiếm tiền ở đây ạ. Bây giờ để minh chứng cho điều này, xin mời

các bạn nghe bài đọc thêm về Cuộc đời của 'Người đàn bà thép' Margaret Thatcher:]

Bài đọc thêm: TUỔI XUÂN HUY HOÀNG, TUỔI GIÀ HIU QUẠNH

Margaret Thatcher là nữ thủ tướng đầu tiên của Anh quốc (1979 - 1990), bà cũng là một trong những chính trị gia quyền lực nhất trong lịch sử, được truyền thông gọi là “Bà đầm thép” (Iron Lady) của nước Anh. Nhưng đằng sau hào quang chính trị, “Người đàn bà thép” ấy lại phải chịu đựng nỗi buồn vô tận của sự cô độc và bị ai.

Thứ nhất: Có sự nghiệp và tình yêu, nhưng thất bại khi làm mẹ

Margaret Thatcher từng nói: “Trong thế hệ của tôi, không có người phụ nữ nào trở thành thủ tướng. Tuy nhiên, tôi đã làm được”.

Bà không chỉ trở thành nữ thủ tướng đầu tiên ở Anh, chứng minh phụ nữ có thể đặt chân lên bục vinh quang vốn thuộc về nam giới, mà còn làm được điều mà nam giới không thể làm.

Thời trẻ, Thatcher học hành rất chăm chỉ. Nhờ nghị lực và sự kiên trì bền bỉ, bà thi đậu vào trường đại học Oxford. Thatcher đã trở thành nữ ứng cử viên của Đảng Bảo Thủ ở tuổi 25.

Vào thời điểm đó, bà gặp Denis, một thương nhân giàu có đang điều hành tập đoàn của gia đình. Denis yêu Thatcher ngay từ cái nhìn đầu tiên, lúc ấy bà là một cô gái trẻ xinh đẹp và có đầu óc chính trị. Không lâu sau, hai người tiến đến hôn nhân, sau hai năm kết hôn, bà sinh được một cặp song sinh một trai, một gái.

Nhưng bà mẹ trẻ Thatcher không có nhiều thời gian cho con cái. Khi cặp song sinh được hơn hai tuần tuổi, bà lập tức quay trở lại với sự nghiệp chính trị của mình. Bà bận rộn với các hoạt động chính trị, bỏ bê việc giáo dục con cái, cuối cùng trở thành trường hợp là mẹ thì tài giỏi nhưng con thì thất bại.

Những năm cuối đời, bà Thatcher từng nói: “Nếu thời gian có thể quay ngược lại, tôi tuyệt đối sẽ không bước chân vào đấu trường chính trị, vì gia đình tôi đã phải trả giá quá đắt cho điều này” [Đấy ạ, đúng như Hòa Thượng nói hồi hận thì cũng đã quá muộn. Chúng ta tiếp tục:]

Bởi vì trong suốt sự nghiệp, Thủ tướng Thatcher luôn bận rộn với các hoạt động chính trị, đến mức không còn có thời gian và tâm trí để dành cho con cái.

Quan hệ giữa bà với cô con gái Carol vô cùng lạnh nhạt;

Còn cậu con trai Mark gần gũi hơn nhưng lại không cho bà được nở mày nở mặt. Cậu bé ham chơi, lười học, chẳng những thành tích học tập kém mà còn ỷ lại vào quyền thế của mẹ mà tỏ ra cao ngạo, thường “Xưng vương xưng bá” trong những năm học đường.

Mark tham gia vào cuộc đua xe năm 1982, sau đó bị lạc nhiều ngày ở trong sa mạc Sahara. Đây là lần đầu tiên kể từ khi tiếp nhận vị trí Thủ tướng, “Bà đầm thép” Thatcher rơi nước mắt trước công chúng. Bà đã phải thỉnh cầu chính phủ các nước giúp đỡ để giải cứu cho con trai mình.

Sau khi được cứu, con trai của Bà lại tiêu phí một lượng rượu lớn trong khách sạn nhưng không chịu trả tiền. Cuối cùng, thì cảnh sát phải đích thân can thiệp.

Những năm sau đó, Mark lại mượn địa vị của mẹ và tiền tài của vợ không ngừng chơi bời, tham gia vào các hoạt động mạo hiểm, tiêu tiền tốn của gia đình. Khi tham gia vào cuộc đảo chính ở Guinea, cậu bị bắt ở Nam Phi và bị kết án 4 năm tù treo cùng với khoản tiền phạt khoảng 313.000 bảng Anh. Bà Thatcher cũng buộc phải cầm tiền đi Nam Phi để chuộc con trai về.

[Ở đây tôi xin chia sẻ với các bạn một chút: Vì sao anh ta lại trở thành người như vậy? Vì không có người giáo dục. Bạn xem cổ thánh tiên hiền nói có sai đâu ạ, “Phu phụ hữu biệt”, có nghĩa là vợ thì lo gia đình dạy con, chồng thì làm kinh tế, vậy mà bà Thatcher đã đi sai đại đạo, bỏ bê việc dạy con nên cuối cùng cuộc đời của nữ thủ tướng mới là ngày tàn. Chúng ta chia sẻ tiếp:]

Thứ hai: Không người thân những năm cuối đời

Trong ngày kỷ niệm 50 năm kết hôn, Thủ tướng Thatcher bất ngờ đột quỵ và mất đi một phần ký ức. Hai năm sau, chồng của bà qua đời, đó là cú sốc mạnh đối với bà, khiến trí nhớ của bà ngày càng kém hơn, bà thường nghĩ ông vẫn còn sống ở trên đời. Nỗi đau mất chồng không hề thuyên giảm theo thời gian. Có một lần tỉnh dậy giữa đêm khuya, bà đã

khoác lên mình một bộ quần áo trang trọng, rồi đi đến nghĩa địa để thăm chồng.

Trong lễ sinh nhật lần thứ 77, Thủ tướng Thatcher nhận được bốn tấm thiệp chúc mừng, bà bày chúng lên bàn và đăm chiêu ngắm nhìn. Lúc ấy, con trai bà sống ở Tây Ban Nha, con gái thì ở Thụy Sĩ, những đứa cháu thì ở Mỹ, tất cả người thân yêu đều hiếm khi trở về thăm bà.

Carol, con gái của bà nói: “Các bà mẹ không nên mong đợi quá nhiều khi đứa con trưởng thành của họ sẽ trở về thăm nhà hay về thăm họ. Mọi người đều phải trải qua những khoảng thời gian không có gia đình bên cạnh, vì chúng tôi đã không được gặp mẹ khi chúng tôi còn nhỏ.”

[Đấy ạ, bạn đã thấy nhân quả rõ ràng chưa? Khi chúng còn nhỏ bà đã bỏ mặc chúng, vậy thì khi bà về già chúng cũng bỏ mặc bà, nhân quả công bằng. Chúng ta tiếp tục:]

Đánh đổi cho những năm tháng huy hoàng trên vũ trường chính trị là một tuổi già cô đơn, hiu quạnh. “Bà đằm thếp” không thể hy vọng được vui hưởng tuổi già bên con cháu, thậm chí một ước mơ con cái sẽ trở về thăm nhà cũng là một ước mơ quá xa vời.

Đời người giống như một vòng quay tuần hoàn, khoảng thời gian không có người thân bên cạnh ai ai cũng từng trải qua, nhưng với Thatcher là những năm cuối cuộc đời trống trải, còn với các con của bà là một tuổi thơ thiếu vắng hình bóng của mẹ.

Vào lễ đại thọ ba năm sau, có lẽ vì quá tưởng nhớ đến những ngày tháng trước kia, bà đã tổ chức đại tiệc với 650 khách tham dự. Ngay cả Nữ hoàng Elizabeth II, Hoàng tử Charles và Thủ tướng Tony Blair đều đến để chúc thọ bà. Thủ tướng Thatcher đã lấy lại được phong thái năm xưa, vẫn nụ cười tự tin như ngày nào. Nhưng đáng tiếc tất cả chỉ giống như một ánh đèn loé lên trong phút chốc. Còn lại bên “bà đằm thếp” ấy, vẫn là một màn đêm tịch mịch và những căn phòng hoang vắng không một bóng người thân.

Trong những năm tháng dài dằng dặc cùng với nỗi cô độc của lúc cuối đời, Thatcher lại bị đột quỵ. Mọi thứ đối với bà đều trở thành thử thách ngay đến việc xem báo cũng rất khó khăn, vừa đọc câu sau thì đã quên ngay câu trước. Ở tuổi xế chiều, bà Thatcher phải chịu nỗi khổ về

tinht hần, cơ thể cũng bị bệnh tật tàn phá, lại còn phải chịu đựng sự lạnh nhạt và xa cách của con cái.

Trong phòng của nữ Thủ tướng đầu tiên của nước Anh đặt rất nhiều bức ảnh của chồng, con và các cháu. Nhưng bên cạnh bà lại không có bất cứ một người thân nào. Làm bạn với bà chỉ có bác sĩ và y tá. Cho đến phút lâm chung, con trai, con gái cũng không có mặt kịp để lo lắng hậu sự cho bà.

Thủ tướng Anh Margaret Thatcher nhận ra rằng, sự nghiệp có thể mang đến danh tiếng, địa vị nhưng đến lúc chúng ta cởi bỏ chiếc áo choàng danh vọng ấy, thì trong đêm khuya một mình cũng là lúc chúng ta hiểu rằng ai cũng sẽ dần dần già đi. Danh tiếng cuối cùng rồi cũng sẽ phai nhạt, thành tựu rồi cũng dần tan biến.

Cuối cùng, chỉ có gia đình mới là nơi trở về. Nhưng đáng tiếc rằng, đến giai đoạn cuối cùng của cuộc đời, rất nhiều tỷ phú và những chính trị gia quyền lực mới nhận ra được điều này.

Một gia đình hạnh phúc là mục đích của cuộc sống, sự nghiệp chỉ là phương tiện để duy trì mục đích đó.

Cựu Thủ tướng Anh Margaret Thatcher, người có biệt danh “Bà đầm thép” đã qua đời ở tuổi 87 hôm 8/4/2013 sau một cơn đột quỵ.

(Theo tạp chí Hoa kỳ)

[Vậy bạn đừng lao vào công cuộc danh lợi nữa, nhanh chóng nỗ lực dạy con mình đi nếu bạn không muốn cuối đời của bạn là ngày tàn, dù bạn có là “Bà đầm thép” hay thủ tướng cũng thế thôi.

Vâng ạ, thời gian của chúng ta đã hết, bài chia sẻ của chúng ta hôm nay xin tạm dừng ở đây.

Ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục nội dung thứ hai: Người thành công là kiêm cả sự nghiệp và gia đình.

Chúc bạn!

Thuộc lòng Đệ Tử Quy

*Hành đúng từng câu chữ
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – Xin cảm ơn.]
